

הדיאלוג הבלתי נראה

הדיאלוג הבלתי נראה

אסופת שירה | מבחר כותבים

הדיאלוג הבלתי נראה | מבחר כותבים
The Invisible Dialogue | Various Writers

עיצוב ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

נדפס בישראל 2026 Printed in Israel

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ז 2026

© 2026 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2026 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר השירים

- 11..... אלול | חנה מורג
- 12..... יקיצה | יעל ארבלי
- 13..... בפינת החלקה השמאלית | לילך מלכה נויפלד
- 15..... כשליוויתי את בני הקטן | רותי בראון־סלומון
- 16..... * | מינה גורל
- 17..... לידה מחודשת | דלית ולדמן
- 19..... בת לשורד שואה | נטע וייג־מלכא
- 20..... ניצחון הצומח | תמר דוד־כריספי
- 21..... * | אריק חבי"ף
- 22..... שימושים בשפה | רוברט גרנטין
- 24..... בטיול השנתי למדבר | אלעזר קווין
- 25..... אני רוצה לבכות | אלעד ארנון
- 27..... מי נביא וידע | עפרה סרי
- 29..... בשני קולות | חגית בת־אליעזר
- 30..... היכן את | חנה מורג
- 31..... אטלנטיס | לילך מלכה נויפלד
- 33..... געגועים לאבא, דור שני | נטע וייג־מלכא
- 34..... תחילה היה ריק | יעל ארבלי
- 36..... * | אריק חבי"ף

37.....	שמועות ענבר בן־משה
39.....	בערב ישובו רותי בראון־סלומון
41.....	דו־שיח עדנה אפק
42.....	שיעור באהבה חגית בת־אליעזר
43.....	מילים ללא קול תמר דוד־כריספי
44.....	קול קורא אסתר א. קאפח
45.....	* אריק חבי"ף
46.....	ומה רצית רויטל משעלי
47.....	עיניים מדברות דלית ולדמן
49.....	* לילך מלכה נויפלד
52.....	באתי יעל ארבלי
53.....	על החתום, אימא רותי בראון־סלומון
55.....	נתיבי אהבה חגית בת־אליעזר
57.....	אי־שם חנה מורג

הדיאלוג הבלתי נראה היא אסופה לציון עשור של עשייה, כתיבה ויצירה
עברית של כתב העת מוטיב והמיזמים הנלווים אליו.

באסופה זו תוכלו לקרוא שירים העוסקים בדיאלוג שבין הכותבים
לעולמם הפרטי, הלאומי, טרדות היום־יום, המשפחה, הטבע וכדומה.

אלול

חנה מורג

חדש אלול
קדשת מלים
עינים מישירות מבוע
לסליחה
לקבלה
למחילה.

הערב
פקחתי עיני מעלה
בערגה
בהתקרבות ענני הלב
חדרתי תכל רקיע
נשאתי קולי.

שלחת אות
מודה אני לפניך.

יקיצה יעל ארבלי

קֶרֶן שֶׁמֶשׁ שֶׁל שַׁחֲרִית
תִּלְטֹף אֶת עֵינֵי הָעֲצוּמוֹת,
אִז אֶתְכַנֵּס כְּעֶבֶר בְּרָחִם אִמּוֹ
טָרֵם הַקָּרְאוֹ לְעוֹלָם.
הַשְׁמִיכָה מִגֵּן וָחֵם
שֶׁרַעֲפֵי הַבִּקֹּר צָפִים בְּמִי הַשְּׁפִיר.
צִלְצוֹל הַשְּׁעוֹן, הוּא צִיר לָדָה
מִשְׁבֵּר הַקִּימָה.

בפינת החלקה השמאלית לילך מלכה נויפלד

כְּשֶׁהֲלַכְתָּ לְעוֹלָמְךָ, אִמָּא,
נִפְתַּח לְבִי כְּנֶצֶן.
יִכְלֹתִי לְהָרִיחַ אֶת הַפַּחַד
כְּאִלּוּ הָיָה נֶצֶן
וְכָל גּוֹפֵי רָעַד בְּקֶצֶב צְמִיחָתוֹ.
הַחֹשֶׁךְ הַתַּפְשֵׁט בְּכָל יְמֵי גּוֹפִי
וְדָקֵר אוֹתִי.

הַנֶּצֶן גָּדַל וְאֲנִי קָמַלְתִּי.
הַנֶּצֶן נִפְתַּח וְאֲנִי הִסְתַּגְרְתִּי.

וּבְרָקַע, תּוֹגֹתִי
שָׁחַרָה כְּמִנְגִּינָה
הַמְהוּלָה בְּבִכִּי.
הַתְּבַצְרֹתִי בְּתוֹךְ גַּעְגּוּעֵי.
אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתְךָ לֹלֵא מְזוֹר,
אִמָּא.

אָני פֿה.
אָני מֶחפֿשֶׁת אוֹתָךְ.
חֲשׂוֹךְ פֿה,
אַמֶּא.

כְּמוֹ יִלְדָה קִטְנָה אָני קוֹרֵאת לָךְ
וְאִין אַמֶּא –
יֵשׁ שִׁקֵּט –
יֵשׁ חֲשֵׁךְ –

וְקִבְרָךְ בְּהֵרִי צֶפֶת
בְּפִנֵּת הַחֲלָקָה הַשְּׂמָאלִית
וְגִשֵּׁם יוֹרֵד
וְנוֹף שֶׁל יַעֲצִים יִרְקִים
שְׂכָל-כֶּךְ אֶהְבֶּת.

כשלוויתי את בני הקטן רותי בראון־סלומון

כְּשִׁלּוּיְתִי אֶת בְּנֵי הַקָּטָן,
הִצְעִיר מִבֵּין שְׁמוֹנֶת יְלָדֵי,
לַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בְּכֻתָּה א'.

כָּאֲבוּ לִי הַשָּׂדִים,
כְּמוֹ בַּיּוֹם
שֶׁגִּמַּלְתִּי אוֹתוֹ מֵהֶנֶקֶה.

הֵם יָדְעוּ
שֶׁלֹא יִנִּיבוּ עוֹד חֵלֶב.

מינה גורל

את יודעת,
אף פעם לא הייתי.
הרוח לא נשבה באמירי
שיחי הפטל לא הכתימו אותי.
לא נשמתי מולך
נשימות בין-ערבים
הדבר הכי אמתי
נראה
מותי.

לידה מחודשת דלית ולדמן

בחרתי לדבר
כבר לא אומרת
תשתיקי את עצמך.

ברורה עם עצמי
חצי כבר לא מספיק
חצי לא מוביל לשום מקום.

החצי השני שלי
הוא האחד שאני אוהבת
החצי השני שלי
מעלה בי חיוך שלא חזיתי
החצי השני שלי
מזמין לי אהבה שטרם ידעתי.

חצי חיים כבר לא מתאים.

נולדתי מחדש לחיות את החיים במלואם
ולא חצי חיים.

נולדתי מחדש לזרועותיהן
לזרועותיך.

נולדתי מחדש
לספר את חיי
לחוות את חיי
לאהב ולהתאהב.

נולדתי מחדש
לבית שבחרתי בו,
בית מלא אהבה.

בת לשורד שואה

נטע וייג־מלכא

לְהִסְכִּים לֹא לְשֹׂאוֹל
לְנִרְמֵל שְׁתִּיקוֹת
לְגַדֵּל אֱמוּנָה בְּבִנֵי אֶדֶם
וּלְהִלָּחֵם בְּחֶרֶדָה לְאַבְדָּם
לְהִבִּין שְׁתַּאֲזָה לְלֶחֶם
הִיא כְּמִיָּה לְחַיִּים
לִיצֵר שְׂמֵחָה
וּלְהִתְחַשֵּׁב בְּכֹאֵב
לְהִיּוֹת כָּל עוֹלָמוֹ
וְהִתְחַמֵּץ לְאוֹשֶׁרוֹ
לְחַבֵּק אוֹתוֹ עַד בְּלִי דֵי
וּלְהִבְטִיחַ לְהִשָּׁאֵר קְרוֹבָה
לְהִקִּים מְשֻׁפָּחָה
וּלְהִתְחַזֵּק בָּהּ,
בְּכָל מַחִיר;
לְהִיּוֹת
בֵּת
לְאֵב
שׁוֹרֵד שׁוֹאָה.

ניצחון הצומח

תמר דוד־כריספי

עץ ירק – עד משוחח בענפיו,
על ספסל צהב גלמוד
שִׁיד אדם קבֵּעה תחתיו.
צבעו דָּהה עם השנים
וְנִצִּיבוֹתוֹ אֲבָדָה לוֹ.
עוֹבְרֵי אֶרֶץ מְבִיטִים בְּחִמְלָה,
רוח נושבת בין ענפי העץ העבת,
וגשם חובט בספסל.
העץ אינו מִרְפָּה וְלוֹחֵשׁ לִסְפָּסֵל:
"הִנְנִי כָאן!"

אריק חבי"ף

כֵּן זֶה לְטָאָה
נִפְחוּ שְׁמֵמִית פִּי אֶלֶף –
דֶּרֶקוֹן סִינִי

שימושים בשפה רוברט גרנטין

מחר אקום מקדם.

Tomorrow I'll get up early.

завтра встану рано.

אדליק את הטלוויזיה, שם יש הכל.

Will turn on the Telly, everything is in there.

Включу телевизор, вот там всё находится.

אחר כך, אלה לאכל.

After that, will go to eat.

А потом пойду покушать.

אחזר למטה וכלום.

Will return to bed and nothing.

Вернусь к постелью и ничего.

אני חושב על פראג.

I'm thinking about Prague.

Я думаю про Прага.

באיזו שפה אני מאמין?

In which language do I believe in?

А в каком языке верю ли я?

בטיול השנתי למדבר אלעזר קווין

על שפת המצוק המהדהד
קראנו לך: האם יש כאן כנעני זקן?
ואתה בשפתנו עבית
חרוש קמטים
כן כן כן---
ולקול מצהלותינו המשכת לעלות
מתוך הנקיקים והגאיות
כן כן כן---
תמיד אהיה כאן אתכם
כאשר תקראו לי
על שפת המצוק
המהדהד כנעני זקן.

אני רוצה לבכות אלעד ארנון

אני רוצה לבכות
על ימים אינטנסיביים
שבקשי ראיתי את הילדים.

לבכות
על מה שהארץ עברה.
אזעקות מירי טילים,
נפילות שהפילו בתים,
משפחות שנותרו בלי דבר,
אבודות בגוף ובנפש,
ופתאום
כאלו כלום
הכל חוזר למקומו.

המתח נשאר
עם ממשלה
מנפחת מעצמה.

אֲנִי רוֹצֶה לִבְכוֹת
לְהִיּוֹת רַק אֲנִי,
לֹא חֵיל בְּמַדִּים.

לְחַזֵּר,
לְאַסֹּף אֶת הַשְּׁבָרִים,
לְהַדְבִּיק רִגְעִים
שֶׁאֵבְדוּ,
לְהַאֲמִין בְּשָׁקֵט,
לְתֵת מָקוֹם לַעֲתִיד.

תֵּנוּ לִבְכוֹת,
אֵל תִּדְפְּקוּ לִי בִשְׁכָל
כֶּמֶה אֲנַחְנוּ חֲזָקִים.

מי נביא וידע

עפרה סרי

שאלתי

מה ילד יום?

ענה – מי נביא וידע.

שאלתי, השמש?

ענה – לא תסטה ממסלולה.

שאלתי, והיקום?

ענה – ימשיך לסב על צירו.

שאלתי, הגשם?

ענה – ירד בעתו.

שאלתי, השמים?

ענה – לא נופלים עדין.

שאלתי, הארץ?

ענה – לא תשקט,

לא תקפא על שמריה.

שאלתי, האדמה?

ענה – תזין יבוליה,

תמשיך לבכות את מתייה.

שאלתי, הים?

ענה – מגעשו לא ינוח.

שאלתי, והאדם?
ענה - הרף עין חולף
אבק ברוח.
שאלתי, החלום?
ענה - ימשוך לפעם.
שאלתי, והשלום?
ענה -
עוד רחוק היום...

בשני קולות חגית בת־אליעזר

"הָדָר עֲלִיוֹן –
תִּקְשִׁיב, כְּמָה הוֹד מְהִדָּה
בְּשֵׁם הַשְׁכוּנָה הַזֹּאת.
הִיא פָּרְשָׁה אֶת צְמֵרוֹת חֲסוּתָהּ
מֵעַל לְמַתֵּק פְּגִישׁוֹתֵינוּ."

"כְּשִׁכּוּנָה שִׁירָדָה מִגְדָּלָתָה,
כְּתֵאנָה שֶׁנִּכְבַּס בָּהּ תוֹלַע,
כִּי פוֹשָׁה הֶרְקֵבוֹן בִּיחְסֵינוּ."

"נִחַרְתְּ אֶת קוֹרוֹתֵינוּ:
כְּתִבְתְּ עַל בֵּית שְׁשׁוֹכְנָיו נִטְשׁוֹ
כְּמִתְנַת פְּרִדָּה."

היכן את חנה מורג

דִּמְמָה

חֲשֵׁמֶל בְּאֵוִיר

קוֹלוֹת תָּמִים

מִקְפִּיצִים

שְׁגוּר?

צִפּוֹר חֲשׂוּדָה

עֵן תָּמִיר כְּעֵשֶׂן

צִעְדִּים מִמַּעַל

מִרְעִידִים

נִפְּלָה?

נְשִׁימָה אֲצוּרָה

תְּנוּעָה קְפוּאָה

עֵינִים טְרוּטוֹת

נִשְׁמָה כְּמָהָה

הֵיכָן אֶת שִׁגְרָה?

אטלנטיס לילך מלכה נויפלד

אני לוגמת ברק אדוות לאור ירח.
מן טהור מרחף ממעל, נושק לשפתיי,
מטפטף עלי כניצוצות מטאור פלאי,
שק יהלומים לחבוט בו.
אני בוראת לי עולם וטובעת בו – אטלנטיס,
אטלנטיס עד כלות נשמתי,
בוא – בוא – בוא אלי,
תשוט בתוך עוונותיי הסוחפים.
מים קדושים נוזלים עלי,
תטביל אותי פעם אחר פעם כי לא נולדתי בִּירָאָה.
לִשְׁד עֲצֻמוֹתַי מִנֶּגַן אֶת לַחֲשֵׁי מַנְגִּינַת אֶטְלָנְטִיס,
מתופף בקצב פעימות לבי –
דָם – דָם – דָם – דָם – דָם –
די־אֵן־אֵי נִשְׁפָּךְ מִסֶּתֶלְסֵל בֵּין תַּלְתְּלֵי הַשְּׁחָרִים מִדְּגָד אֶת עֶצֶם
זַנְבִּי.
אל תאמר את שמי בקול. לחש: אטלנטיס.
אני אי. אני בדִּיה.
אני המבול הקרב ובא.
חרבות מזמרות ממעמקים – אטלנטיס.

אֲנִי צוֹלֶלֶת אֶל הָאֶפֶל, מִסְתַּעֲפֶת בְּעִמְקוֹ
וְאֶפְלָטוֹן בְּעִקְבוֹתַי.
בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל.
רַק אֶל תֹּאמַר אֶת שְׁמִי בְּקוֹל.

געגועים לאבא, דור שני

נטע וייג־מלכא

ובחלוף השנים
הגעגועים לאביה מתגברים
והיא צמאה לאהבתו העזה
שבצעירוּתה חנקה את חרותה,
לעיניו הקטנות
שזרחו כשהביט בה
לניחוח שערו שהיה מסרק בקפידה
ולחבוק שהתקשה לשחרר;
וכשהגיל החל לבעט בה
היא החלה לדבר אליו
בשירים, במחשבות ומעל במות
מספרת את כאב זכרונותיו
מפנה את שתיקותיו
ומבקשת סליחתו
על שלא הבינה אז
כמה אמיץ היה לבו,
מדמינת אותו עומד מולה
והיא קוראת לו
"הגבור שלי".

תחילה היה ריק יעל ארבלי

תחלה היה ריק
ריק שמִיצר צליל של שקט
שקט שעמד בגרון באוויר ובלב.
וניחוח
שפושט וממלא את הריק
שמִיצר את השקט,
שעומד.

שעומד ובו שבִּרי זיכרונות,
שבִּרי זיכרונות של ריח וצורה וקול
קִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ מִשְׁתַּבְּרוֹת בָּהֶם
ומִצְרוֹת תצורה חדשה,
מאירות את הישנה שהייתה
ואת צלליה.

צללי החבור הישן שהיו.
מביאות בם תנועה,
בְּטָרֵם יתְפַּוְּרוּ חֲזָרָה אֶל הָאֲדָמָה כָּחוֹל.

צִלְלֵי הָרְגָבִים שֶׁהִטְלוּ
רְגְבֵי הַחוּל הַמְכַאֲבִים
כִּי אֵין כָּאֵן סוֹף שֶׁל הַתְחֵלָה
אוּ הַתְחֵלָה שֶׁל סוֹף,
רַק שְׁבָרִים וְצִלְלִים וְקוֹלוֹת.
גַּעְגּוּעַ.

אריק חבי"ף

תמוז האָכר
וּפֶרֶסְפוֹנִי גָסִיכָה –
אַרְבַּע הַעוֹנוֹת

שמועות ענבר בן־משה

בְּעִירִי

יֵשׁ סוּד

שֶׁהַשְּׂכֵנָה הַשְּׂבִיעָה אֶת אִמָּא לֹא לִסְפֹּר
הַחֲבֵרָה שֶׁל הַגִּיס שֶׁל הַחֲנֻנִי
הַחֲלִיטָה לְהִגֵּר.

וְהִיא הוֹלֶכֶת בְּרַחוּבוֹת

מֵלֶאֱת שִׁיר

מֵתוֹק

וְהִיא מְכַרֶת לְכֹלֶם

אֶךְ בְּחֶרֶה

לְגוֹר רְחוֹק.

בְּעִירִי

יֵשׁ סוּד

שֶׁטִּלְטֵל אֶת כָּל הַקֹּהֵלָה
אוֹמְרִים שֶׁהִשְׁכֵּן בְּדִירָה מֵעַל
חוֹזֵר בְּשֹׁאֵלָה.

וְהוּא הוֹלֵךְ בְּרַחוּבוֹת
מִלֹּא שִׁיר
גִּאָוָה
וְהוּא מְכַר לְכֹלֶם
אֶךְ לֹא בָחַר
בַּמְצֹוּה.

בְּעִירִי
יֵשׁ סוֹד
שְׁעוֹבֵר מִפֶּה לְאָזֵן בְּשִׁכּוּנוֹת הַתִּימָנִים
שֶׁהִבֵּת שֶׁל הַהוּא שֶׁהִתְחַתֵּן עִם הַנִּכְדָּה שֶׁל הַהִיא
הַתִּאֲהָבָה בְּעִרְבִי.

וְהִיא הוֹלֶכֶת בְּרַחוּבוֹת
מִלֵּאת שִׁיר
יִם־תִּיכוֹנִי
וְהִיא מְכַרֶּת לְכֹלֶם
אֶךְ בָּחָרָה
בְּאַלְמוֹנִי.

בערב ישובו רותי בראון־סלומון

הצעירים יצאו.

הערב – ישובו.

השקט תלוי באויר,
כמו ילד באמצע דלוג,
מהכסא אל הספה.

מאחור נשארו שאריות שיחה.
המגהץ עוד חם
מהחלקה אחרונה של חולצה.

צלחות, שנשלפו לארך היום,
מחליפות חזיות בכיור.

לפני כמה שעות בנותי התקשרו:
"אמא, אולי תבואי לארוחת שיש?
למה שוב לבדך בבית?"

אבל אני רוצה להשאיר פה.

כָּאן,
בְּסִפָּה הַשְּׁקוּעָה,
עֵדִין נֶכֶר הַסִּימָן
שֶׁל רֶגֶל קֶטְנָה מְקַפֵּיצוֹת הַצְהָרִים.

אֲנִי נִשְׁעֶנֶת לְאַחֹר,
רִגְלִי מוֹרְמוֹת.

הַשֶּׁקֶט מְתִישֵׁב מוֹלִי בְּכוֹרְסָה.
מֵדִי פַעַם הוּא זָז,
מְחַפֵּשׁ נוֹשֵׂא לְשִׁיחָה.

אֲנִי מוֹזָגֶת לְשִׁנִּינוּ קֶפֶה.
הוּא מְבִיט בִּי,
וְאֲנִי –
מְבִיטָה חֲזָרָה.

דו־שיח עדנה אפק

תחלה היו שניים
גִּבְהִים אֶל מֹול שָׁמַיִם.
דו־שיחים.
צִמְחִים, שְׁמָחִים.
עַד שֶׁהִתְחִילוּ הַטְּרוּכִיּוֹת
תְּלוֹנוֹת, תְּמִיד תְּלוֹנוֹת:
מִסְתִּיר לִי אֶת הָאוֹר
גּוֹזֵל מִמֶּנִּי מִיָּם
לֹא רוֹאִים אֶת הַשָּׁמַיִם.

וְהַמְגֵּרֶשׁ נִמְכָּר:
דו־שִׁיחַ שֶׁל נִדְלָן.
גּוֹרְמָה עָנוּד
הוֹפִיעַ אֶז קִבְלָן
חֲדָשִׁיחַ לְשׁוֹנוֹ שְׁתוּקָה
עֶקוֹר מָטֵל לֹלָא תְּלוֹנָה.

שיעור באהבה חגית בת־אליעזר

אמי הרופֶּאָה
הַקְּשִׁיבָה לְלִבִּי
שְׁנוּצָר בְּמַעֲמָקֵי גּוֹפָה
אֵי־אֶז לִפְנֵי שָׁנִים
וּפְסִיקָה מְרָצָה:
עֵדוֹן לֵב גָּמִישׁ
מִשְׁמַע לֹא נִשְׁבֵּר בְּקִלּוֹת?

אִיךְ נִשְׁמַע לֵב דּוֹאֵב
דְּחוּי, מְסֻרֵּב אֶהְבָּה
לְאֶזֶן מְאֻזָּנָה
שֶׁשְׁמָעָה רַבְּבוֹת לְבָבוֹת
מִתְדַּפְּקִים עַל חִייהֶם?

זֶה לֹא הֵלֵב – אָמְרָה
הַיִּשּׁוֹת כָּלָה פּוֹעֶמֶת כְּמִיָּהָ לֶאֱהָבָה

וְזֹאת חִידָה מַעֲבֵר לִיכְלָתָהּ
שֶׁל כָּל פְּקוּלְטָה.

מילים ללא קול

תמר דוד-כריספי

בינו לבינה – השקט מדבר.
קולו אינו נשמע,
וקולה הלוחש חולף בחלל.

הוא שולח אליה מבט עורג,
היא מנסה לפענח את תכנו.
עיניהם רושמות מלים ללא דיו,
משפטים שהפה אינו מעז להגות.

ברחוב שוקק חיים,
צועדים זה לצד זו
הלכבות פועמים,
ותרים אחר מלים שאבדו עם השנים
ופיותייהם אלמים.

קול קורא אסתר א. קאפח

מטבַּח הוֹמָה בֶּקֶר, חֲבִיתָה וְתָה צְמָחִים.
יְלִדֵי דוֹמָם כְּסִפֵּל, מִבְּטוֹ חוֹדֵר מֶפֶה.
אִמָּא קוֹרֶאת לְשִׁגְרַת אָכִילָה.

צִהָרִים שְׁעוּרֵי־בֵית, תִּיק פְּרוֹשׁ תַּפְזֹרֶת,
עֵינוּ בּוֹהָה בְּמִסָּךְ, הַתְרָגִיל לֹא פְתוֹר.
אִמָּא קוֹרֶאת לְשִׁגְרַת שְׁעוּרִים.

רוּחַ עֲרָבִים מְשִׁיר פְּרָחִים, מוֹהֵל רֵיחַ
עַץ מְשׁוּעַ לְמִים לְמִגְנֵט סֶף נִשְׁמָתוֹ.
אִמָּא קוֹרֶאת לְשִׁגְרַת הַגְּנָה.

אריק חבי"ף

בִּאִיתָקָה
הַגְּבֵרֶת כְּתָמָה –
שְׁרוֹת לַתִּיר

ומה רצית רויטל משעלי

קולך נשמע קודר ומריר מרחוק.
מקרוב הפכה המריחות למתיקות
הקדרות לניצוצות אור וחם.
ומה רצית בסך הכל
מעט תשומת לב
שיראו אותך.

עיניים מדברות דלית ולדמן

כְּמִיּהַת הַגּוֹף
לְמַגַּע כְּרִיזוֹת יָדָךְ,
לְמַגַּע עֵינֶיךָ
הַרוֹאוֹת אֶל תּוֹךְ
נִשְׁמָתִי.

יִלְדָה אֲבוֹדָה
בְּעֻסְפֹת בּוֹגְרָת
מְחַפֶּשֶׁת אוֹתָךְ
לְעֶזֶר,
לְהַרְגִיעַ אוֹתָהּ.

מִבֶּט חֵם עֵינֶיךָ
נִגִיעַת כְּרִיזוֹת יָדָךְ.

אֲנִי וְהִיא
בְּזֻרְעוֹתֶיךָ
הָעוֹטְפוֹת
הַלוֹחֲשׁוֹת

לחש אוהב.

לוחש אתה
בלחש הלילה
ללבי:

אהובתי את
אשה שלי
רכה ועטופה.

מבט חם עיניך
נגיעת כריות ידך:
אהבה.

לילך מלכה נויפלד

לעת זקנה נולד באדם איזה רגש
הקורא לו,
לוחש לו
לחזר לאדמה

וכל הבריאה זרעת את הדו
ונאספת
מגרגר החול
עד הסופה הגדולה
כדי לסגר מעגל
בסימן הזמן.

במעלה ההר,
שם נפש חיה היא לא נטע זר,
במרחבים הירקנים,
בפרץ הנהר –

קורא לו,
לוחש לו
לחזר לאדמה

והאדם
צועד את צעדיו האחרונים
בחיק מחשבותיו.
יש לו
רק כסותו המקמטת
ובגדיו שלגופו
והם דוממים
נכח הבריאה המתפרצת
מנוף הקר
ושטיחי דשא הולכים
ומוריקים במרחב
ומרעה תמים
שולח קולו
אל הד ההרים

וקורא לו,
לוחש לו
לחזר לאדמה.

הוא מתישב
כנכנע,
מתכנס בחיק מחשבותיו.
ובאה הרוח
ופורמת את שערו
והוא לוחש לה:
קחי אותי עכשיו.

באתי יעל ארבלי

כְּשֶׁבֵאתִי
לֹא הֵייתִי
הָרוּחַ לְחֹשֶׁה אֶל אֲזֵנִי
אֶת תּוֹכִי

צִיפּוֹר שֶׁעָפָה עִם הָרוּחַ בְּשִׁחְקִים
אֶל הַחֹפֶשׁ דָּאָתָה
קְשׁוּרָה לְהַמְיֹת בִּפְשִׁי
אֲנִי
לֹא קְשׁוּרָה
וּבֵאתִי

וּכְשֶׁאַלֶּךְ לְדַרְכִּי
אֲשָׁאִיר אַחֲרִי
חֹפֶשׁ
צִפּוֹר
רוּחַ

על החתום, אימא רותי בראון־סלומון

1978

גִּבְרַת פֶּאֲרֶקֶר הִיקְרָה,
בְּתִי לֹא הִגִּיעָה אֶתְמוֹל לְבֵית הַסֵּפֶר,
כִּי כָאֵבָה לָהּ הַבֶּטֶן.
חֲתִימָה: אִמָּא.

אֲבֵל הַמּוֹרָה,
אֲנִי כְּתִבְתִּי,
כִּי אִמָּא לֹא יוֹדַעַת לְכַתֵּב בְּאֵנְגְלִית.
וּבִאֲמַת –
לֹא הֵייתִי חוֹלָה.
לְפַעֲמִים הִיא מְרַשָּׁה לִי
לְהִשָּׂאֵר בְּבֵית,
לְהַחֲזִיק אֶת הַתִּינוֹק כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה.
הַמּוֹרָה, זֶה בְּסֵדֶר, נָכוֹן?
בֵּין כֹּה וְכֹה,
לֹא כָל־כֶּךָ כִּיף לִי אֲצִלְכֶם.

1998

לגִּנְנַת שְׁלוֹם,

הַיּוֹם בְּמִי הֵימָּה יְלִידָה נִהְדָּרֶת.

חִפְּפָה לְאַחִיוּתֶיהָ אֶת הַשָּׁעַר בַּמְּקַלְחַת,

וְהַקְפִּידָה שְׁלֹא יִכָּנַס לָהּ סָבוֹן בְּעֵינֶיהָ.

תּוֹדָה רַבָּה,

אִמָּא.

נ.ב.: הִיא נוֹרָא נִהְיִית בְּגֵן.

נתיבי אהבה חגית בת־אליעזר

אֶנְחֵנוּ מְשַׁבְּצִים בְּמִשְׁפָּחוֹת
כְּמוֹ בְּסֶרִיג קָשִׁיחַ
שֶׁל חֹמֶר מוֹצֵק
מְקַבְּעִים
בְּכָל שְׁלֹשֶׁת הַצִּירִים

אֲבָל הַלֵּב
כְּאֶלְקֶטְרוֹן חֶפְשִׁי
נִשָּׂא אַחֵר בְּחִירָיו
בְּמִשְׁבֵּי אֶהְבֵּתוֹ

שְׁלוֹם לָךְ, אִישׁ יָקָר,
אֲנִי בֵּת הוֹרִי,
אִשְׁתְּ בְּעָלִי,
אִם יִלְדִי,

אֶהְבֵּתִי נְתוּנָה לָךְ
בְּמִלּוֹא עֲצָמָתָה

וְהִיא מֵאַתֶּרֶת אוֹתָךְ בְּמִדָּק
בְּנִבְכֵי צָרִיךְ 8
וּמִזְהִירָה בְּפָנֵי הַכְּנִיסָה
לְכָבִישׁ 6 הַחֲסוּם
בְּמִסְעָךְ צְפוּנָה

תּוֹדָה, אֶתָּה אוֹמֵר,
כָּל כְּרוֹבֵי הַשָּׁמַיִם
מִתְמוּגְגִים מִמְּמוֹשׁ הָאֱהָבָה.

אי־שם חנה מורג

לא יודעת מה שומעים משם

אני

עם המלים מכאן

המלטפות

הבורקות

החודרות

הפוגעות

הפוצעות.

כמשק צפרים

חולפות מולי

צפורי שיר,

צפורי טרף

עוצרות

ואני

לא נותנת לכולן

להכנס לשערי.

בְּבוֹא יוֹמִי
נוֹשְׁאֵי מְלִים
יִשְׁנוּ צִבְעֹן, חוּדָן
יַעֲמִדוּ מוֹל רִגְבִּי
מוֹל צִפּוּרֵי הַחֶמֶר שֶׁקִּבַּעְתִּי
וַיַּעֲשׂוּ שַׁעוֹר
רַק אַתֶּם.
לא יוֹדַעַת מָה שׁוֹמְעִים מְשִׁם.

עדנה אפק
יעל ארבלי
אלעד ארנון
ענבר בן־משה
רותי בראון־סלומון
חגית בת־אליעזר
מינה גורל
רוברט גרנטין
תמר דוד-כריספי
אריק חבי"ף
נטע וייג־מלכא
דלית ולדמן
חנה מורג
רויטל משעלי
לילך מלכה נויפלד
עפרה סרי
אסתר א. קאפח
אלעזר קווין